

Som man kan læse ud af Rigsadvokatens undersøgelser, straffes en normal – i gåseøjne – voldtægt i dag med 1½ års fængsel og forsøg herpå med 6-9 måneders fængsel. Dette straffniveau afspejler efter regeringens opfattelse slet ikke samfundets syn på den type forbrydelser. Voldtægt er ligesom andre voldsforbrydelser en forbrydelse mod det helt fundamentale i vores samfund, nemlig respekten for det enkelte menneske, og enhver form for vold er derfor helt uacceptabel.

Regeringen agter derfor i begyndelsen af det nye år at fremsætte et lovforslag om skærpelse af straffen for både vold og voldtægtsforbrydelser. Men regeringen stopper ikke dér. Også strafferammerne for uagtsomt manddrab, forsættelig fareforvoldelse, menneskesmugling og menneskehandel skal efter regeringens opfattelse hæves.

Det er vigtigt, at straffeloven angiver, hvordan samfundet set på de krænkelser; det skal afspejles i straffelovens strafferammer. Forbrydelser mod mennesker er langt alvorligere end forbrydelser mod penge. Regeringens lovforslag vil derfor også indeholde forhøjelser af strafferammerne for sådan personfarlig kriminalitet.

For at sikre en sammenhængende regulering af strafferammerne i straffeloven har jeg også allerede bedt Straffelovrådet om at foretage en vurdering af strafferammerne i straffeloven. Straffelovrådet skal naturligvis inddrage de hensyn, jeg her har gjort rede for, ligesom Straffelovrådet skal tage udgangspunkt i de straffeskærpelser, som regeringen agter at foreslå. Jeg håber, at Straffelovrådet kan færdiggøre arbejdet inden den 1. juli 2002, så vi kan få en mere tidsvarende straffelov.

Jeg vil ikke beskyldte Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre for at komme med politiske markeringer med det fremsatte lovforslag. Jeg er nemlig godt tilfreds med at kunne konstatere, at de to partier nu endelig er enige med Det Konservative Folkeparti og Venstre og hermed regeringen i, at der skal ske straffeskærpelser for personfarlig kriminalitet. Dermed er vejen godt banet for regeringens kommende lovforslag om straffeskærpelser.

Jeg er derfor også sikker på, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre vil have forståelse for, at regeringen ikke kan støtte et forslag om isoleret skærpelse af straffen for voldtægt, men vil fremsætte et samlet og et sammenhængende forslag om straffeskærpelser for personfarlig kriminalitet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er to korte bemærkninger. Først fru Elisabeth Arnold og derefter fru Anne Baastrup.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det spørgsmål, der umiddelbart falder for, er jo, at ministeren klart siger, at det her er en skærpelse, og at det er godt, at der kommer en skærpelse, men at det slet ikke er nok.

Nu er der taget højde for i lovforslaget, at man sletter den barriere, der var midt i spændet, ved at fjerne den, der hedder 6 år. Derfor er spændet faktisk fra 0-10 år. Nu siger ministeren, at 10 år slet ikke er nok. Vil ministeren løfte sløret for, hvad der så er nok?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil sige, at jeg var lidt overrasket over ministerens tale. Sagen er den, at der på Folketingets dagsorden står: »Forslag til lov om ændring af straffeloven. (Skærpelse af straffen for voldtægt).« Og så kommer ministeren med en lang række andre typer af lovgivning i sit indlæg, som efter den tradition, jeg oplever at jeg er opdraget med, skulle handle om det her lovforslag og ministerens forholden sig til det og ikke en lang række andre ting.

Så jeg vil godt spørge: Er det tanken, at ministeren vil fastholde Folketingets dagsorden, hvor der står, at vi diskuterer L 15, eller skal vi i gang med at diskutere menneskesmugling og andet?

Hvis det er ministerens tanke, synes jeg, vi skal have langt mere konkret besked om, hvad ministeren har af intentioner på de her områder, ellers kan vi jo ikke snakke sammen.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Til både fru Elisabeth Arnold og til fru Anne Baastrup kan jeg sige, at det fremgår meget klart af regeringsgrundlaget, hvad regeringens hensigter er, for så vidt angår strafferammerne på de forskellige typer forbrydelser.

Grunden til, at jeg fremhævede det her, er, at jeg faktisk mener, at der er behov for, at man tænker sammenhængende, når man går ind og ændrer på strafferammerne. Jeg kan forstå, at det mener fru Anne Baastrup ikke. Det undrer mig egentlig, for jeg synes faktisk, det er temmelig væsentligt, at når man går ind og fokuserer på det her område, prøver man at tænke det i en